

[C. J. F. Sven.]

Erklæringer er i allerhøjeste Grad afgørende for deres Skæbne — det kan de virkelig godt regne ud —, og derfor mener jeg, at en sindssyg, som ønsker at blive udskrevet, og som ikke bliver udskrevet, ganske naturligt slutter, at naar han ikke bliver udskrevet, er det Lægens Skyld, at Lægens Erklæringer har været af en saadan Art, at det ikke var muligt at gennemføre Udskrivningen. Jeg kan derfor ikke tillægge dette Argument større Betydning, og jeg kan saa meget mindre gøre det, som jeg igen maa sige, at selv om dette Forhold skulde virke skadeligt i *nogle* Tilfælde, saa maa det opvejes af Hensynet til de mange Tilfælde, hvor det ikke skader, og at dette, at Sagerne kan gaa til Domstolene, er et saadant Gode, stort taget, at de enkelte, som har Skade af at faa Erklæringer meddelt, maa finde sig i det.

Dette Forhold, at man har en Ret til at blive bekendt med Erklæringer, er jo i øvrigt ikke blot indskrænket til den Lov, der nu saa ofte er blevet omtalt under denne Sags Behandling, men jeg kan oplyse, at inden for visse, vistnok de største Etater, er det saadan, at Statstjenestemænd langt om længe har tilkæmpet sig en Ret til at faa meddelt Forfremmelsesindstillinger. Maa jeg spørge, er der noget Tilfælde, der kan medføre større Vanskeligheder end netop saadanne, hvor en underordnet faar at vide, at hans overordnede har givet hans Ønske om Forfremmelse en Paategning, som maaske ikke netop er i den paagældende underordnedes Interesse. Jeg viger ikke tilbage for at sige, at det er en Ret, at ingen skal kunne gaa Glip af en Forfremmelse, uden at han har faaet Lejlighed til at vide, hvad hans overordnede mener om ham. Derfor kan jeg ikke se rettere, end at dette at faa at vide, hvordan Lægeerklæringerne er affattet, er det Minimum, som en tvangsindlagt kan kræve.

Saa vidt jeg forstod den højtærede Justitsministers sidste Udtalelser, imødegik han ikke det af mig hævdede: at den Lov, der her gives, er, naar Bestemmelsen om Domstolenes endelige Afgørelse ikke kommer med, en Forringelse i Forhold til den nuværende Tilstand. De nuværende Regler om sindssyges Retsstilling er vel ufuldkomne, men de indeholder dog, stort taget, en større Beskyttelse end det foreliggende Lovforslag, som er et Tilbageskridt derved, at den endelige Afgørelse, som nu i Realiteten er givet Domstolene, berøves dem til Fordel for en administrativ, en lægelig Afgørelse.

Veistrup: Naar det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, siger, at man ikke kan lade de sunde lide paa Grundlag af de syges Tilstand, saa er jeg ganske enig med ham. Det er netop det, mine Bestræbelser i allerførste Række er gaaet ud paa. Jeg tror, der er mange Familietragedier i Kraft af, at der inden for Familie kredsen findes sindssyge Personer, som i meget stor Udstrækning gør Livet surt for Familien, og disse Mennesker hører i Virkeligheden hjemme paa det Sygehus, som er bygget for sindssyge; derom kan der ikke tvivles.

Jeg er forbavset over den Kærlighed til Domstolene, som er kommet til Orde baade fra det ærede Medlem, som talte for Venstre, og det ærede Medlem, som talte for de Konservative. Jeg ved ikke, hvorfor man ikke kan akkviescere ved den Ordning, der foreligger i §§ 8 og 9. Det forekommer mig nemlig, at i de Tilfælde, hvor lægelige Erklæringer ligger til Grund for Afgørelsen om Udskrivning fra Hospitalet, vil det være ganske anderledes diskret, om Afgørelsen ordnes gennem den juridiske Viden, der findes inden for Justitsministeriet, i Stedet for at hele dette Forhold, der, som jeg sagde før, nødvendigvis maa virke deprimerende, skal tages op ved Domstolene. Derfor forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem tillægger det saa overordentlig Vægt, at Afgørelsen sker ved Domstolene.

Ordføreren for Venstre sagde, at vi stadig brugte Udtrykket de sindssyge, og at det var et Spørgsmaal, som skulde afgøres, om de var sindssyge. Nej, her er Tale om sindssyge, som opholder sig paa Anstalterne, og som kræver Udskrivning; derfor synes jeg, man har Grund til at betegne dem som sindssyge.

Naar det ærede Medlem til sidst udtalte Haab om, at der vilde komme et Forslag fra de Konservative og fra Venstre, som den højtærede Justitsminister og Regeringspartierne kunde slutte sig til, vil jeg sige, at for mit Vedkommende lader det sig ikke gøre, det turde være et forfængeligt Haab.

Jeg er, som jeg sagde første Gang, villig til at stemme for Forslaget, som det foreligger. Jeg tror, at det er den bedste Form, langt bedre end de Ændringer, man tilstræber baade fra konservativ og fra Venstres Side, og derfor anbefaler jeg atter Forslaget til hurtig Vedtagelse her i Tinget.

A. Johansen: Jeg vil gerne endnu en Gang slaa fast som min Opfattelse, at naar man taler om Beskyttelse for de sindssyge, saaledes som de Konservative og Venstre